KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 51.323/3
VAN 8 MEI 2012

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, derde kamer, op 2 mei 2012 door de Vlaamse minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie verzocht haar, binnen een termijn van vijf werkdagen, van advies te dienen over een ontwerp van ministerieel besluit 'inzake de vastlegging van referentierendementen voor de toepassing van de voorwaarden voor kwalitatieve warmtekrachtinstallaties', heeft het volgende advies gegeven:

1. Volgens artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisende karakter ervan.

In het voorliggende geval wordt het verzoek om spoedbehandeling gemotiveerd als volgt:

> "Het verzoek om spoedbehandeling is gemotiveerd door de omstandigheid dat de Europese Commissie via een uitvoeringsbesluit van 19 december 2011 voor de periode vanaf 1 januari 2012 rendementsreferentiewaarden heeft vastgelegd en dat de Vlaamse regelgeving hier dringend dient aan te worden aangepast."

2. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling Wetgeving zich moeten beperken tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

3. Bij artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 'inzake de bevordering van warmtekrachtkoppeling op basis van de vraag naar nuttige warmte binnen de interne energiemarkt en tot wijziging van Richtlijn 92/42/EEG' wordt aan de Europese Commissie opgedragen om "geharmoniseerde rendementsreferentiewaarden" vast te stellen, "[t]en behoeve van de bepaling van het rendement van warmtekrachtkoppeling". Volgens artikel 5, lid 1, van die richtlijn dienen de lidstaten ervoor te zorgen, op basis van die geharmoniseerde rendementsreferentiewaarden, dat de oorsprong van elektriciteit uit hoogrenderende warmtekrachtkoppeling kan worden gegarandeerd.

De geharmoniseerde rendementsreferentiewaarden, bedoeld in artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/8/EG, zijn oorspronkelijk door de Europese Commissie vastgesteld bij beschikking 2007/74/EG van 21 december 2006 'tot vaststelling van geharmoniseerde rendementsreferentiewaarden voor de gescheiden productie van elektriciteit en warmte in toepassing van Richtlijn 2004/8/EG van het Europees Parlement en de Raad'. Die beschikking is vervangen bij uitvoeringsbesluit 2011/877/EU van de Commissie van 19 december 2011 'tot vaststelling van geharmoniseerde rendementsreferentiewaarden voor de gescheiden productie van elektriciteit en warmte in toepassing van Richtlijn 2004/8/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Beschikking 2007/74/EG van de Commissie'.

4. In de omzetting van de genoemde bepalingen van richtlijn 2004/8/EG wordt voorzien in onder meer de artikelen 6.2.3 en 6.2.13 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 ‘houdende algemene bepalingen over het energiebeleid’ (Energiebesluit).

Volgens artikel 6.2.3, eerste lid, van het Energiebesluit kent de VREG alleen “warmtekrachtcertificaten” toe “voor de warmtekrachtbesparing die gerealiseerd werd door gebruik te maken van een warmtekrachtinstallatie (…) die voldoet aan de voorwaarden voor kwalitatieve warmtekrachtinstallaties, vermeld in bijlage I, die bij dit besluit is gevoegd”. Nog volgens die bepaling legt de Vlaamse minister bevoegd voor het energiebeleid “de referentierendementen vast die nodig zijn voor de toepassing van bijlage I”.

Volgens artikel 6.2.13, § 1, eerste lid, van het Energiebesluit worden warmtekrachtcertificaten “gebruikt als garantie van oorsprong”, d.w.z. als bewijs dat de verkochte elektriciteit “werd opgewekt door middel van kwalitatieve warmtekrachtkoppeling”.

Er moet worden opgemerkt dat de Vlaamse Regering aan de warmtekrachtcertificaten in de eerste plaats ook een andere functie heeft gegeven, namelijk in het kader van de certificatieverplichting. Volgens artikel 6.2.12, § 1, eerste lid, van het Energiebesluit aanvaardt de VREG van de producenten, die willen voldoen aan de certificatieverplichting, “alleen de warmtekrachtcertificaten die toegekend werden voor de warmtekrachtbesparing die gerealiseerd werd door gebruik te maken van een warmtekrachtinstallatie (…) die voldoet aan de voorwaarden voor kwalitatieve warmtekrachtinstallaties (…)”. Volgens artikel 6.2.12, § 1, derde lid, worden voor de productiemaanden die meer dan vier jaar na de indienstneming of ingrijpende wijziging van de warmtekrachtinstallatie vallen, certificaten toegekend voor een (steeds verder afnemende) fractie van de warmtekrachtbesparing. Dit betekent dat de warmtekrachtcertificaten ook een rol spelen in de steun die door het Vlaams Gewest wordt toegekend voor investeringen in warmtekrachtinstallaties.

5. De referentienormen bedoeld in artikel 6.2.3, eerste lid, van het Energiebesluit zijn oorspronkelijk vastgesteld bij het ministerieel besluit van 6 oktober 2006 ‘inzake de vastlegging van referentierendementen voor toepassing van de voorwaarden voor kwalitatieve warmtekrachtinstallaties’. De daarin opgenomen referentienormen stemmen overeen met de geharmoniseerde rendementsreferentiewaarden vastgesteld bij de genoemde beschikking 2007/74/EG. Gelet op hetgeen bepaald is in het genoemde artikel 6.2.12, § 1, eerste lid, van het Energiebesluit, spelen de referentienormen een rol die het kader van die beschikking (garantie van oorsprong) te buiten gaat, en zijn zij ook van belang in het kader van de certificatenverplichting.

Het voor advies voorgelegde ontwerp van ministerieel besluit strekt tot de vervanging van het ministerieel besluit van 6 oktober 2006. Het houdt de omzetting in van het genoemde uitvoeringsbesluit 2011/877/EU. De bedoeling is om nieuwe referentierendementen vast te stellen voor de toepassing van de voorwaarden voor kwalitatieve warmtekrachtinstallaties, met inachtneming van de waarden en voorwaarden van het uitvoeringsbesluit 2011/877/EU. Uiteraard zal het ontworpen besluit relevant zijn, zowel in het kader van de garantie van oorsprong (waarin het uitvoeringsbesluit gesitueerd is) als in het kader van de certificatenverplichting.

ONTVANKELIJKHEID VAN DE ADVIESAANVRAAG

6. Opdat een vraag om advies te geven binnen een termijn van vijf werkdagen ontvankelijk zou zijn, moet het spoedeisende karakter in de adviesaanvraag met bijzondere redenen worden omkleed (artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State). De deugdelijke motivering van het verzoek om spoedbehandeling is derhalve een vereiste voor de ontvankelijkheid van de adviesaanvraag.

6.1. De hiervóór aangehaalde motivering (opmerking 1) is niet meteen overtuigend.

Er moet immers worden opgemerkt dat het loutere feit dat Europese wetgeving moet worden omgezet, op zich geen reden is om de gebruikelijke termijnen buiten toepassing te laten. Dat is zelfs zo indien de termijn voor de omzetting al is overschreden. Zoals de Raad van State, afdeling Wetgeving, nog heel recent oordeelde:

> “België is weliswaar verantwoordelijk voor een tijdige en adequate omzetting van de Europese richtlijnen. Dit betekent echter niet dat voor een adviesaanvraag over een laattijdige omzetting van een richtlijn steeds een beroep kan worden gedaan op de termijn van vijf werkdagen. Dit is enkel het geval wanneer wordt aangetoond dat bijzondere omstandigheden voorhanden zijn die maken dat niet kan worden volstaan met een advies binnen een termijn van dertig dagen (artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State), zoals bijvoorbeeld mocht de Europese Commissie België in gebreke hebben gesteld en hebben aangekondigd een geding aanhangig te zullen maken bij het Hof van Justitie indien tegen een nabije datum de omzetting niet is gebeurd.
>
> Van zulke bijzondere omstandigheden wordt in de adviesaanvraag evenwel geen gewag gemaakt. De Raad van State is dan ook van oordeel dat de motivering van de spoedeisendheid op dit vlak onvoldoende concrete en pertinente gegevens bevat waaruit blijkt dat de ontworpen regeling dermate spoedeisend is dat een beroep dient te worden gedaan op de procedure bedoeld in artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en bijgevolg niet kan worden volstaan een beroep te doen op

de procedure bedoeld in artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State."[1]

6.2. De Raad van State is weliswaar bereid om de spoedeisendheid te aanvaarden indien de overheid diligent probeert een Europese termijn te eerbiedigen. Op het eerste gezicht is dat hier niet het geval. Het uitvoeringsbesluit 2011/877/EU werd al op 23 december 2012 bekendgemaakt in het Publicatieblad. Nu het uitvoeringsbesluit slechts met minimale wijzigingen moet worden overgenomen in een Vlaams ministerieel besluit, valt moeilijk in te zien waarom er meer dan vier maanden verstreken zijn sinds die bekendmaking vooraleer een ontwerp voor advies wordt voorgelegd.

De gemachtigde heeft in dat verband aangevoerd dat op dit ogenblik weliswaar geen inbreukprocedure lopende is, maar dat het niet opnemen van de nieuwe referentienormen in de Vlaamse regelgeving rechten van particulieren in het gedrang brengt. Dat laatste moet met name blijken uit de volgende toelichting van de gemachtigde bij de artikelen 2 tot 6 van het ontwerp:

> "Artikel 4.1 van de richtlijn 2004/8/EG legt verplichte geharmoniseerde referentierendementen op voor toepassing van de definitie/voorwaarden voor kwalitatieve WKK. Zoals verplicht door de richtlijn, worden deze referentierendementen – (ter) uitvoering van artikel 6.2.3 van het Energiebesluit van 19 november 2010 – letterlijk overgenomen uit de nieuw door de Europese Commissie vastgelegde referentierendementen. Deze referentierendementen dienen volgens de richtlijn te worden gehanteerd in het kader van de garanties van oorsprong.
>
> Deze referentierendementen hebben voorts belang om te bepalen vanaf wanneer het gaat om kwalitatieve WKK, wat een voorwaarde is om warmtekrachtcertificaten toe te kennen, maar worden ook in het kader van de Vlaamse steunregeling (warmtekrachtcertificaten) gebruikt bij het bepalen van de degressiviteit van de toegekende steun na 48 maanden, als bedoeld in artikel 6.2.12, § 2 (lees: artikel6.2.12, § 1), van het Energiebesluit.
>
> Wat de toepassing in het kader van de garanties van oorsprong betreft, betekent het niet opnemen in de regelgeving dat een producent bij een aanvraagdossier voor een nieuwe installatie steeds geval per geval de rechtstreekse werking van het uitvoeringsbesluit bij de VREG zal moeten inroepen om er gebruik van te maken, maar kan de VREG diezelfde normen niet gebruiken wat betreft hun weerslag op de Vlaamse steunregeling (o.a. de degressiviteit) daar deze op dit punt juist geen rechtstreekse werking heeft. Indien dit gebeurt dan zal het hele systeem *de facto* ontsporen doordat er

[1] Advies 51.037/3 van 6 maart 2012 over een voorontwerp van decreet 'houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie'.

naargelang het garanties van oorsprong of steun betreft een verschillende methodiek moet worden gebruikt of zelfs geen steun meer mogelijk is wegens de lager vermelde lacune.

Het feit dat de Vlaamse regelgeving nog niet is aangepast aan deze nieuwe normen betekent dat deze regelgeving enerzijds een lacune bevat voor nieuwe installaties (2012-2015) wat betreft de referentierendementen voor gescheiden opwekking van elektriciteit (bijlage 1). De huidige regeling in het ministerieel besluit van 6 oktober 2006 gaat immers maar tot eind 2011.

Anderzijds heeft de Commissie in haar nieuwe uitvoeringsbesluit ook nieuwe referentierendementen voor gescheiden opwekking van warmte (bijlage 2), correctiefactoren voor de klimaatomstandigheden voor de toepassing van de referentierendementen voor de gescheiden opwekking van elektriciteit (bijlage 3) en correctiefactoren voor vermeden netverliezen voor de toepassing van referentierendementen voor de gescheiden opwekking van elektriciteit (bijlage 4) opgenomen die van toepassing zijn op alle warmtekrachtkoppelingsinstallaties ongeacht hun installatiejaar (dus zowel die voor als na 2012). Dergelijke waarden zitten reeds in het huidige ministerieel besluit en zijn in hun onaangepaste vorm strijdig met het uitvoeringsbesluit.

Tot slot zal een producent enkel de rechtstreekse werking inroepen voor zover hij er voordeel kan uitdoen: een aantal bepalingen van het uitvoeringsbesluit zijn immers strenger dan de vorige beschikking. Om deze redenen dient dit zo spoedig mogelijk in de regeling te worden opgenomen. Hoe langer dit duurt, hoe meer dit uiteen kan lopen. Daarom ook dat de aanpassing van artikel 6.2.10, § 7, via ministerieel besluit dient te geschieden i.p.v. via een norm van gelijke hoogte."

De vertraging heeft de gemachtigde voorts toegelicht als volgt:

"Het feit dat pas nu een ontwerp kan worden voorgelegd wordt verantwoord door de tijd die nodig was om de effecten (financiële, organisatorische,…) van de nieuwe regeling, inclusief de effecten ervan op een ongewijzigd artikel 6.2.10, § 7, van het Energiebesluit, in kaart te brengen (…)."

6.3. In het licht van de toelichting door de gemachtigde kan worden aangenomen dat er inderdaad redenen zijn om de adviestermijn te beperken tot vijf werkdagen.

De Raad van State meent niettemin erop te moeten wijzen dat de in een adviesaanvraag opgegeven redenen in beginsel van die aard moeten zijn dat daaruit, zonder verdere toelichting, blijkt waarom de adviesaanvraag spoedeisend is. Kan de verantwoording van het spoedeisende karakter niet op het eerste gezicht uit de motivering worden afgeleid, dan bestaat uiteraard het risico dat de adviesaanvraag niet ontvankelijk verklaard wordt.

VORMVEREISTEN

7. In de aanhef wordt verwezen naar het advies van de VREG, zoals voorgeschreven bij artikel 6.2.10, § 9, van het Energiebesluit, dat mee als rechtsgrond dient. Dat advies ontbreekt echter in het dossier. Om uitleg gevraagd, heeft de gemachtigde verklaard dat het advies van de VREG weliswaar is gevraagd, maar dat deze nog geen advies heeft uitgebracht.

Indien dat advies, in het bijzonder voor die bepalingen die op de genoemde rechtsgrond steunen en die geen rechtstreekse uitvoering zijn van het uitvoeringsbesluit 2011/877/EU, zoals artikel 1 van het ontwerp, aanleiding geeft tot inhoudelijke wijzigingen, moet het ontwerp opnieuw voor advies worden voorgelegd aan de Raad van State.

Ten overvloede kan opnieuw worden opgemerkt dat de praktijk om de Raad van State om advies te vragen, in het bijzonder in vrij technische dossiers zoals dat het geval is met het voorliggende ontwerp, zonder eerst alle voorbereidende adviezen in te winnen, de waarde van die adviezen miskent, en ook het onderzoek van de dossiers door de Raad van State bemoeilijkt.[2] Dit is een probleem dat uiteraard bijzonder acuut is indien de adviestermijn bovendien met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wordt beperkt tot vijf werkdagen.

RECHTSGROND

8. Blijkens het derde lid van de aanhef wordt de rechtsgrond voor het te nemen besluit gezocht in de artikelen 6.2.3, eerste lid, en 6.2.10, §§ 7 en 9, van het Energiebesluit van 19 november 2010. Die bepalingen geven uitvoering aan de artikelen 7.1.2, § 2, en – in mindere mate – 7.1.3 van het Energiedecreet van 8 mei 2009, die in het eerste lid van de aanhef worden vermeld.

8.1. De artikelen 2 tot 7 van het ontwerp, die betrekking hebben op de "referentierendementen voor de toepassing van de voorwaarden voor kwalitatieve warmtekrachtinstallaties in uitvoering van artikel 6.2.3, eerste lid" (van het Energiebesluit) vinden inderdaad rechtsgrond in de laatstgenoemde bepaling (zie opmerking 4).

---

[2] Zie hieromtrent ook advies 41.417/AV tot 41.420/AV van 6 oktober 2006 van de algemene vergadering van de afdeling Wetgeving van de Raad van State, *Parl St.* Kamer 2006-07, nr. 51-2720/001, 130.

8.2. Artikel 1 van het ontwerp bepaalt dat, “in afwijking van artikel 6.2.10, § 7, van het Energiebesluit (…) voor installaties met datum van indienstname vanaf de inwerkingtreding van dit besluit en waarvoor nog geen aanvraagdossier bij de VREG werd ingediend, het thermisch rendement van de referentie-installatie gelijkgesteld [wordt] aan 90% in geval van een warmtekrachtinstallatie die haar warmte afstaat in de vorm van stroom”.

Voor een dergelijke bepaling kan de rechtsgrond geboden worden door artikel 6.2.10, § 9, van het Energiebesluit. Naar luid van die laatste bepaling past de minister “de referentierendementen, vermeld in [de paragrafen] 7 en 8, aan de stand van de techniek aan en legt (hij) extra referentierendementen vast als dat nodig is voor de berekening van de warmtekrachtbesparing”. Voor een afwijking is wel vereist dat het gaat om een aanpassing aan de stand van de techniek.

Gevraagd of dit te dezen het geval is, heeft de gemachtigde het volgende geantwoord:

> “De lidstaten kunnen zelf in het kader van de steunberekening referentierendementen bepalen voor het aantal certificaten. Deze specifieke rendementen staan strikt juridisch los van de geharmoniseerde Europese referentierendementen, en zijn vervat in artikel 6.2.10, § 7, van het Energiebesluit van 19 november 2010, maar om pragmatische redenen is er door de Vlaamse regelgever besloten tot een mate van samenhang tussen de twee.
>
> Wat stoom betreft, is in artikel 6.2.10, § 7, van het Energiebesluit van 19 november 2011 momenteel bepaald dat het thermisch rendement van de referentie-installatie gelijkgesteld is aan 85 % in geval van een warmtekrachtinstallatie die haar warmte afstaat in de vorm van stoom. In de vorige Europese beschikking werd immers gesteld dat lidstaten die artikel 12.2 van richtlijn 2004/8/EG toepassen en teruggevoerd condenswater opnemen in de berekening van het rendement van de WKK-installatie, de stoomefficiëntie met 5 % moesten verlagen. Deze bepaling verviel in de nieuwe uitvoeringsbeslissing, en de referentierendementen voor stoom worden dus gelijk aan die voor warm water. Het Vlaamse Gewest had echter gekozen om de mogelijkheid uit artikel 12.2 van de richtlijn toe te passen, met als gevolg dat de rendementsreferentiewaarden voor stoom werden bepaald als de waarden voor warm water verminderd met 5%. Wat de Europese referentierendementen betreft, wordt door het uitvoeringsbesluit van 11 december 2011 evenwel vanaf 2012 niet meer in deze mogelijkheid voorzien.
>
> Rekening houdend met andere behandeling van condensaatwater conform de richtlijn, heeft dit een impact op het behandelingskader van de VREG voor WKK-installaties die stoom opwekken. Gelet op artikel 6.2.10, § 7, zou dit immers betekenen dat men voor het bepalen van de gewestelijke steunberekening en het bepalen van de referentierendementen voor kwalitatieve WKK (artikelen 2 tot 7) een verschillende

berekeningsmethodiek zou dienen te hanteren en er daarvoor extra investeringen noodzakelijk zouden zijn op het niveau van de installatie (bijv. meetapparatuur). Daarom wordt voorgesteld om het rendement voor stoom, als bedoeld in § 7, parallel met deze nieuwe geharmoniseerde Europese referentiewaarden mee aan te passen. Hierdoor zal de communicatie en de steunberekening echter veel eenvoudiger zijn en vermijdt men parallelle systemen.

Deze aanpassing kan gebeuren door middel van een ministerieel besluit. Artikel 6.2.10, § 9, van het Energiebesluit voorziet in de mogelijkheid voor de minister om, na advies van de VREG, hiervan af te wijken omwille van redenen van de stand der techniek. Omdat deze wijziging voortvloeit uit een uitvoeringsbesluit dat de Europese Commissie dient te nemen in het kader van technologische ontwikkelingen (artikel 4.2 richtlijn 2004/8/EG), is inherent aan deze voorwaarde voldaan."

Gelet op deze toelichting, lijkt voldaan te zijn aan de voorwaarde voor de toepassing van artikel 6.2.10, § 9, van het Energiebesluit, en kan die bepaling dus wel degelijk gelden als rechtsgrond voor artikel 1 van het te nemen besluit.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

9. In het tweede lid van de aanhef wordt verwezen naar het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2009 'tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Regering'.

Die verwijzing dient te worden weggelaten. De Vlaamse minister bevoegd voor het energiebeleid put haar bevoegdheid om het ontworpen besluit te nemen immers rechtstreeks uit de artikelen 6.2.3, eerste lid, en 6.2.10, § 9, van het Energiebesluit. Bovendien bepaalt artikel 7, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2009 dat de in artikel 6 van datzelfde besluit bedoelde delegatie niet geldt voor het nemen van reglementaire besluiten.

10. In de aanhef moet een lid worden ingevoegd waarin wordt verwezen naar het ministerieel besluit van 6 oktober 2006, dat immers bij artikel 8 van het te nemen besluit zal worden opgeheven.

11. In de leden waarin wordt verwezen naar het uitvoeringsbesluit van de Europese Commissie van 19 december 2011 kan duidelijkheidshalve ook best het nummer van dat uitvoeringsbesluit (2011/877/EU) worden vermeld.

Artikel 9

12. Luidens artikel 9 van het ontwerp treedt het te nemen besluit in werking op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad. Volgens de gemachtigde is voor deze regeling geopteerd, "[g]elet op het feit dat dit een laattijdige omzetting in de Vlaamse regelgeving betreft van de Europese referentierendementen".

Uiteraard mag de overheid ernaar streven om zo snel mogelijk aan de Europese verplichtingen te voldoen. Dat streven is op zich echter niet noodzakelijk een voldoende reden, nu ook voor de omzetting van Europese normen de rechtzoekenden op grond van het rechtszekerheidsbeginsel de kans moeten krijgen om tijdig en volledig kennis te nemen van de nieuwe normen.[3]

In dit geval is een inwerkingtreding op het ogenblik van de bekendmaking van het te nemen besluit vooral problematisch voor wat betreft artikel 1 van het ontwerp. Die bepaling maakt de daarin opgenomen regeling immers van toepassing op de installaties waarvoor op het ogenblik van de inwerkingtreding van het te nemen besluit nog geen aanvraagdossier bij de VREG is ingediend. Producenten die op de dag van bekendmaking van het te nemen besluit (of zelfs kort erna) nog een aanvraag indienen, lopen het risico dat hun aanvraag beoordeeld zal worden op grond van normen die zij bij de voorbereiding van de aanvraag niet kenden of waarnaar zij zich althans tot aan de inwerkingtreding van het te nemen besluit niet moesten richten.

De stellers van het ontwerp dienen dan ook na te gaan of artikel 9 niet kan worden weggelaten, zodat de gewone regeling inzake de inwerkingtreding van besluiten van de Vlaamse Regering geldt.

---

[3] Vergelijk HvJ, 20 mei 2003, zaak C-469/00, *Ravil*, *Jur.*, 2003, I-5053; HvJ, 27 juni 2007, zaak C-158/06, *Stichting ROM-projecten*, *Jur.*, 2007, I-5103.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	J. SMETS, B. SEUTIN,	staatsraden,
	J. VELAERS,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de Heer T. CORTHAUT, adjunct-auditeur.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES P. LEMMENS